

RibhugItA from Gurujnanavasishtha

——
ऋभुगीता गुरुज्ञानवासिष्ठे

——
Document Information

Text title : ribhugItA from Gurujnanavasishtha

File name : ribhugita.itx

Category : gItA, giitaa

Location : doc_giitaa

Transliterated by : D.V.N.Sarma dvnsarma at gmail.com

Proofread by : D.V.N.Sarma, PSA Easwaran

Description-comments : a book in Telugu Script published by V.Ramaswami Sastrulu : Sons,
Madras.

Latest update : August 28, 2021

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

December 30, 2022

sanskritdocuments.org

ऋभुगीता गुरुज्ञानवासिष्ठे

प्रथमोऽध्यायः

श्री गुरुमूर्तिः ।

पुनर्ज्ञानं प्रवक्ष्यामि यथावत्पद्मसम्भव ।
येनैव सर्वे मुख्यन्ते जनास्संसारबन्धनात् ॥ १.०१ ॥

विधे पुरा निदाघाप्स्यो मुनिः पप्रच्छ सद्गुरुम् ।
ऋभुसंज्ञं मडाप्राज्ञं तद्द्रष्टुमि तवाधुना ॥ १.०२ ॥

निदाघः ।

आत्मानात्मविवेकं मे कृपया ब्रूहि सद्गुरो ।
येन संसारपाथोधिं तरिष्यामि सुप्नेन वै ॥ १.०३ ॥

ऋभुरेवं तदा पृष्ट उवाच सकलार्थवित् ।
सर्ववेदान्तसारज्ञस्सर्वपूज्यो मહत्तमः ॥ १.०४ ॥

ऋभुः ।

सर्ववाचोऽवधिर्ब्रह्म सर्वचिन्ताऽवधिर्गुरुः ।
सर्वकारणकार्यात्मा कार्यकारणवर्जितः ॥ १.०५ ॥

सर्वसद्गुल्परहितस्सर्वनादमयश्शिवः ।
सर्ववर्जितचिन्मात्रस्सर्वानन्दमयः परः ॥ १.०६ ॥

सर्वतेजः प्रकाशात्मा नादानन्दमयात्मकः ।
सर्वानुभवनिर्मुक्तः सर्वध्यानविवर्जितः ॥ १.०७ ॥

सर्वनादकलातीत शेष आत्माऽऽत्मव्ययः ।
आत्मानात्मविवेकादि भेदाभेदविवर्जितः ॥ १.०८ ॥

शान्ताशान्तादिडीनात्मा नादान्तर्ज्योतिरात्मकः ।
मडावाक्यार्थतो दूरो ब्रह्मास्मीत्यतिदूरगः ॥ १.०९ ॥

तस्थुष्ववर्ज्यस्त्वं शब्दलीनो वाक्यार्थवर्जितः ।
 क्षराक्षरविहीनो यो नादान्तज्योतिरेव सः ॥ १.१० ॥
 अप्पुत्रैकसो वाऽऽमानन्दोऽस्मीति वर्जितः ।
 सर्वातीतस्वभावात्मा नादान्तज्योतिरेव सः ॥ १.११ ॥
 आत्मेति शब्दलीनो य आत्मशब्दार्थवर्जितः ।
 सख्यिदानन्दलीनो य अप्पैवात्मा सनातनः ॥ १.१२ ॥
 न निर्देष्टुं य शक्तो यो वेदवाक्यैरगम्यकः ।
 यस्य किञ्चिद्धिर्नास्ति किञ्चिदन्तः किञ्च य ॥ १.१३ ॥
 यस्य लिङ्गं प्रपञ्चं वा ब्रह्मैवात्मा न संशयः ।
 नास्ति यस्य शरीरं वा ज्वो वा भूतभौतिकः ॥ १.१४ ॥
 नामरूपाऽदिकं नास्ति भोज्यं वा भोगभुज्य वा ।
 सद्भाऽसद्भा स्थितिर्वाऽपि यस्य नास्ति क्षराक्षरम् ॥ १.१५ ॥
 गुणं वा विगुणं वाऽपि सम आसीन्न संशयः ।
 यस्य वाच्यं वाचकं वा श्रवणं मननं च वा ॥ १.१६ ॥
 गुरुशिष्याऽदृष्टिं मेदं वा देवलोकास्सुरासुराः ।
 यत्र धर्ममधर्मं वा शुद्धं वाऽशुद्धमप्यपि ॥ १.१७ ॥
 यत्र कालमकालं वा निश्चयं संशयं न हि ।
 यत्र मन्त्रमन्त्रं वा विद्याऽविद्ये न विद्यते ॥ १.१८ ॥
 द्रष्टृदर्शनदृश्यं वा षष्न्मात्रं कलादिकम् ।
 अनात्मेति प्रसङ्गो वा ल्यनात्मेति मनोऽपि वा ॥ १.१९ ॥
 अनात्मेति जगद्भाऽपि नास्ति नास्तीति निश्चिनु ।
 सर्वसङ्कल्पशून्यत्वात् सर्वकार्यविवर्जनात् ॥ १.२० ॥
 केवलं ब्रह्ममात्रत्वात् नास्त्यनात्मेति निश्चिनु ।
 देवत्रयविहीनत्वात् कालत्रयविवर्जनात् ॥ १.२१ ॥
 लोकत्रयविहीनत्वात् सर्वमात्मेति शासनात् ।
 चित्ताभावान्न चिन्तास्ति देहाभावाज्जरा न च ॥ १.२२ ॥
 पादाभावाद्गतिर्नास्ति उस्ताभावात् क्रिया न च ।
 मृत्युर्नास्ति जराऽभावात् बुद्ध्यभावात् सुभादिकम् ॥ १.२३ ॥

धर्मो नास्ति शुचिर्नास्ति सत्यं नास्ति भयं न य ।
 अक्षरोऽप्यारणं नास्ति गुरुशिष्यादि नास्त्यपि ॥ १.२४ ॥
 अेकाभावे द्वितीयं न न द्वितीये न त्रैकता ।
 सत्यत्वमस्ति येत् किञ्चिदसत्यं न य सम्भवेत् ॥ १.२५ ॥
 असत्यत्वं यदि भवेत् सत्यत्वं न वद्विष्यति ।
 शुभं यद्यशुभं विद्धि अशुभाश्छुभमिष्यते ॥ १.२६ ॥
 भयं यद्यभयं विद्धि अबयाद्भयमापतेत् ।
 अन्धत्वमपि येन्मोक्षो अन्धाभावे न मोक्षता ॥ १.२७ ॥
 मरणं यदि येज्जन्म जन्माभावे मूर्तिर्न य ।
 त्वमित्यपि भवेत्त्याहं त्वं नो येदहमेव न ॥ १.२८ ॥
 धेदं यदि तदेवास्ति तदभावादधेदं न य ।
 अस्तीति येन्नास्ति तदा नास्ति येदस्ति किञ्चन ॥ १.२९ ॥
 कार्यं येत्कारणं किञ्चित् कार्याभावे न कारणम् ।
 द्वैतं यदि तदाऽद्वैतं द्वैताभावेऽद्वयं न य ॥ १.३० ॥
 दृश्यं यदि दृग्गप्यस्ति दृश्याभावे दृगेव न ।
 अन्तर्यदि अद्विस्सत्यमन्ताभावे अर्धिनं य ॥ १.३१ ॥
 पूर्णत्वमस्ति येत्किञ्चिदपूर्णत्वं प्रसज्यते ।
 तस्मादेतत्त्वयिन्नास्ति त्वं याहं वा धमे धदम् ॥ १.३२ ॥
 नास्ति दृष्टान्तकस्सत्ये नास्ति दार्ष्टान्तिकं ल्यजे ।
 परं ब्रह्माहमस्मीति स्मरणस्य मनो न हि ॥ १.३३ ॥
 ब्रह्ममात्रं जगदिदं ब्रह्ममात्रं त्वमप्यहम् ।
 यिन्मात्रं केवलं याहं नास्त्यनात्मेति निश्चिनु ॥ १.३४ ॥
 धेदं प्रपञ्चं नास्त्येव नोत्पन्नं न स्थितं क्वचित् ।
 चित्तं प्रपञ्चमित्याहुर्नास्ति नास्त्येव सर्वदा ॥ १.३५ ॥
 न प्रपञ्चं न चित्तादि नाहङ्कारो न शुवकः ।
 मायाकार्यादिकं नास्ति माया नास्ति भयं न य ॥ १.३६ ॥
 कर्ता नास्ति क्रिया नास्ति श्रवणं मननं न हि ।

समाधिद्वितयं नास्ति मातृमानादि नास्ति हि ॥ १.३७ ॥

अज्ञानं यापि नास्त्येव व्यविवेकः कदा य न ।

अनुबन्धयतुर्षं न सम्बन्धत्रयमेव न ॥ १.३८ ॥

न गङ्गा न गया सेतुर्न भूतं नान्यदस्ति हि ।

न भूमिर्न जलं नाग्निं वायुर्न य षं क्वचित् ॥ १.३९ ॥

न देवो न य दिक्पाला न वेदा न गुरुः क्वचित् ।

न दूरं नातिकं नान्तं न मध्यं न क्वचित् स्थितम् ॥ १.४० ॥

नाद्वैतद्वैतसत्यं वा व्यसत्यं वा धृष्टं य न ।

बन्धभोक्षादिकं नास्ति सद्भासद्भा सुभादि वा ॥ १.४१ ॥

जातिर्नास्ति गतिर्नास्ति वर्णो नास्ति न लौकिकम् ।

सर्वं ब्रह्मेति नास्त्येव ब्रह्म धृत्येव नास्ति हि ॥ १.४२ ॥

चिदित्येवेति नास्त्येव चिदलं भाषणं न हि ।

अलं ब्रह्मास्मि नास्त्येव नित्यशुद्धोऽस्मि न क्वचित् ॥ १.४३ ॥

वाया यद्बुध्यते किञ्चिन्मनसा मनुते क्वचित् ।

बुद्ध्यन्निश्चिनुते नास्ति चित्तेन ज्ञायते न हि ॥ १.४४ ॥

योगियोगादिकं नास्ति सदा सर्वं सदा न य ।

अलोरात्रादिकं नास्ति स्नानध्यानादिकं न हि ॥ १.४५ ॥

भ्रान्त्यभ्रान्त्यादिकं नास्ति नास्त्यनात्मेति निश्चिनु ।

वेदशशास्त्रं पुराणं य कार्यं कारणभीश्वरः ॥ १.४६ ॥

लोको भूतं जनस्त्वैक्यं सर्वं मिथ्या न संशयः ।

वाया वदति यत्किञ्चित्सद्बुल्लवैः कल्पते य यत् ॥ १.४७ ॥

मनसा चिन्त्यते यद्यत् सर्वं मिथ्या न संशयः ।

बुद्ध्यन्निश्चीयते किञ्चिच्चित्ते निश्चीयते क्वचित् ॥ १.४८ ॥

शास्त्रैः प्रपञ्च्यते यद्यत् नेत्रेणैव निरीक्ष्यते ।

श्रोत्राभ्यां श्रूयते यद्यदन्यत्सद्भावमेव य ॥ १.४९ ॥

त्वमलं तद्विदं सोऽलमन्यत् सद्भावमेव य ।

नेत्रं श्रोत्रं गात्रमेव मिथ्येति य सुनिश्चितम् ॥ १.५० ॥

छंदं मिथ्यैव निर्दिष्टमयमित्येव कल्प्यते ।
 यद्यत्सम्भाव्यते लोके सर्वं सद्गुणसम्भ्रमः ॥ १.५१ ॥
 सर्वाध्यासं सर्वगोप्यं सर्वभोगप्रभेदकम् ।
 सर्वदोषप्रभेदं च नास्त्यनात्मेति निश्चिनु ॥ १.५२ ॥
 मदीयं च त्वदीयं च ममेति च तवेति च ।
 मध्यं तुभ्यं मयेत्यादि तत्सर्वं वितथं भवेत् ॥ १.५३ ॥
 रक्षको विष्णुरित्यादि ब्रह्मा सृष्टेस्तु कारणम् ।
 संडारे रुद्र इत्येवं सर्वं मिथ्येति निश्चिनु ॥ १.५४ ॥
 स्नानं जपस्तपो डोमस्स्वाध्यायो देवपूजनम् ।
 मन्त्रं तन्त्रं च सत्सद्गो गुणदोषविजृम्भणम् ॥ १.५५ ॥
 अन्तःकरणसद्भावोऽविद्यायाश्च सम्भवः ।
 अनेककोटिब्रह्माण्डं सर्वं मिथ्येति निश्चिनु ॥ १.५६ ॥
 सर्वदेवशिकवाङ्मयोक्तिर्येनकेनापि निश्चिता ।
 दृश्यते जगति यद्यत् यद्यज्जगति वीक्ष्यते ॥ १.५७ ॥
 वर्तते जगति यद्यत् सर्वं मिथ्येति निश्चिनु ।
 येनेकेनाक्षरेणोक्तं येनेकेन विवर्णितम् ॥ १.५८ ॥
 येनेकेनापि गदितं येनेकेनापि मोदितम् ।
 येनेकेनापि यदत्तं येनेकेनापि यत्कृतम् ॥ १.५९ ॥
 यत्र यत्र शुभं कर्म यत्र यत्र च दुष्कृतम् ।
 यद्यत्करोति सत्येन सर्वं मिथ्येति निश्चिनु ॥ १.६० ॥
 छंदं प्रपञ्चं यत्किञ्चित् यद्यज्जगति विद्यते ।
 दृश्यत्तु यं च दृश्यं सर्वं शशविषाणवत् ॥ १.६१ ॥
 श्री गुरुभूर्तिः ।
 अवेवं श्रुत्वा निदाघस्स ब्रह्मन् संशयवेष्टितः ।
 ऋभुं पप्रच्छ पुनरप्यात्मविज्ञानसिद्धये ॥ १.६२ ॥
 निदाघः ।
 स्वामिन् मुमुक्षोस्संसारान्भमारुपेण वस्तुना ।
 प्रपञ्चितेन न क्वलं भवेदिति हि मे मतिः ॥ १.६३ ॥

यतस्त्वत्स्थितं ब्रह्म तत्त्वमस्याद्यगोचरम् ।
 अप्पाइउैकरसातीतं मोक्षातीतं च सदुरो ॥ १.६४ ॥
 ज्ञेयत्वादिविडीनं तत् कथं ज्ञास्याभ्युत्तं नु वा ।
 तज्ज्ञानेन क्वलं किं वा मोक्षस्यैव क्वलत्वतः ॥ १.६५ ॥
 क्वलमास्तिक्यबुद्ध्या स्यान् न यैवम्भूतवस्तुनः ।
 त्वदुक्तनिश्चये सर्वेषां कथं च प्रसज्यते ॥ १.६६ ॥
 यद्युक्तव्यतिरिक्तानां सर्वेषां स्यादनात्मता ।
 उच्येतान्नैव जिज्ञास्यं किञ्चिद्यत्र सिद्ध्यति ॥ १.६७ ॥
 शशशङ्कगसमानत्वं यथाप्रोक्तमनात्मनाम् ।
 अत्यन्ताहुपवत्त्वेन तथा तत्सिद्धिरात्मनः ॥ १.६८ ॥
 अथवा तत् तथैवास्तामन्यथा वापि मे गुरो ।
 यज्ज्ञानेन भवान्भुक्तिर्भवेत् तद्भूढि वेदितुम् ॥ १.६९ ॥
 अवेमुक्तो निदाघेन कुशाग्रमतिना परम् ।
 ऋभुस्सन्तुष्टुदयः पुनरेवाब्रवीद्विदम् ॥ १.७० ॥
 ऋभुः ।
 निदाघ सत्यमेवैतत्त्वदुक्तं युक्तिगर्भितम् ।
 तथापि युक्तं मद्वाक्यं त्रैविद्याज्ज्ञेयवस्तुनः ॥ १.७१ ॥
 सगुणं निर्गुणं ताभ्यामन्यन्नप्रतियोगिकम् ।
 ब्रह्मैवं त्रिविधं लिङ्गैर्वेदान्तेषु हि विश्रुतम् ॥ १.७२ ॥
 तत्राद्यं उच्यगुणकं सोपाधित्वान्मुमुक्षुभिः ।
 तत्त्वमस्यादिवस्थत्वाज्ज्ञेयं उच्यतथाग्रतः ॥ १.७३ ॥
 ज्ञवेश्वरविभागेन सगुणं द्विविधं भवेत् ।
 ज्ञवश्च त्रिविधस्तद्दृष्टीशश्चास्तामिदं तथा ॥ १.७४ ॥
 उपाद्यं द्वितीयं स्यान्निर्गुणं मोक्षकाङ्क्षिभिः ।
 तत्त्वमस्यादिवक्ष्यत्वाज्ज्ञेयं यात्मतया ततः ॥ १.७५ ॥
 उच्योपाद्येशून्यं तत्तृतीयं प्रकृतं यतः ।
 मुक्तैः प्राप्यमतश्शब्दमपि ज्ञेयं मुमुक्षुभिः ॥ १.७६ ॥
 उदन्त्वेनाप्युदन्त्वेन स्वत्वेनापि न वेद्यता ।

तथाप्यस्यास्ति वेद्यत्वं श्रुत्युक्तत्वात् न नास्तिता ॥ १.७७ ॥

मुक्तस्य स्वगतो भेदो यदनामौ न नश्यति ।

तज्ज्ञाने क्वलमेतत्स्यात् सर्वभेदनिर्बलम् ॥ १.७८ ॥

अतोऽस्यालक्षणत्वेन सदसत्परतास्त्यपि ।

शशशुङ्गसमानत्वं निदाघाशक्यमीरितुम् ॥ १.७९ ॥

विशेषसत्ताऽभावेऽपि सत्तासामान्यता यतः ।

निर्द्धन्त्वेन संसिद्धा ततस्सत्त्वादिर्कं भवेत् ॥ १.८० ॥

अथवा शशशुङ्गादि सादृश्यं भवतु स्वतः ।

सिद्धान्तता श्रुतिप्रोक्ता नैराश्यस्य छि सुव्रत ॥ १.८१ ॥

न तावता विरोधोऽस्ति कश्चिद्यधुना तव ।

संसारमोक्षसिद्ध्यर्थमस्यानुक्ततया मया ॥ १.८२ ॥

॥ इति श्री गुरुज्ञानवासिष्ठे तत्त्वनारायणे

ज्ञानकाण्डस्य प्रथमपादे तृतीयोऽध्यायः अथ

श्री ऋभुगीता प्रथमोऽध्यायः समाप्तः ॥

द्वितीयोऽध्यायः

अथातस्सम्प्रवक्ष्यामि निदाघ शृणु सादरम् ।

संसारमोक्षसिद्ध्यर्थं सत्पुं ब्रह्म निर्गुणम् ॥ २.०१ ॥

तत्त्वमस्यादिवान्तर्यैर्बलक्ष्यं श्रुवादिकारणम् ।

नित्यशुद्धविबुद्धं य नित्यमुक्तं य शाश्वतम् ॥ २.०२ ॥

यत्सर्ववेदसिद्धान्तं यज्ज्ञानेनैव मुक्तता ।

श्रुवस्य यथ्य सम्पूर्णा तत्त्वमेवासि निर्मलम् ॥ २.०३ ॥

त्वमेव परमात्मासि त्वमेव परमोगुरुः ।

त्वमेवाकाशरूपोऽसि साक्षिणीनोऽसि सर्वदा ॥ २.०४ ॥

त्वमेव सर्वभावोऽसि त्वं ब्रह्मासि न संशयः ।

कालीनोऽसि कालोऽसि सदा ब्रह्मासि चिद्धनः ॥ २.०५ ॥

सर्वतस्सर्वरूपोऽसि चैतन्यधनवानसि ।

सर्वभूतान्तरस्थोऽसि कर्माध्यक्षोऽसि निर्गुणः ॥ २.०६ ॥

सत्योऽसि सिद्धोऽसि सनातनोऽसि मुक्तोऽसि भोक्षोऽसि मुदाऽमृतोऽसि ।
देवोऽसि शान्तोऽसि निरामयोऽसि ब्रह्मासि पूर्णोऽसि परात्परोऽसि ॥ २.०७ ॥
समोऽसि सख्यासि चिरन्तनोऽसि सत्यादिवज्रैः प्रतिभोधितोऽसि ।
सर्वाङ्गलीनोऽसि सदास्थितोऽसि ब्रह्मेन्द्ररुद्रादिविभावितोऽसि ॥ २.०८ ॥
सर्वप्रपञ्चभ्रमवर्जितोऽसि सर्वेषु भूतेषु य भावितोऽसि ।
सर्वत्र सङ्कल्पविवर्जितोऽसि सर्वागमान्तार्थविभावितोऽसि ॥ २.०९ ॥
सर्वत्र सन्तोषसुभासनोऽसि सर्वत्र गत्यादिविवर्जितोऽसि ।
सर्वत्र लक्ष्यादि विवर्जितोऽसि ध्यातोऽसि विष्ण्वादिसुरैरञ्जम् ॥ २.१० ॥
त्रिदाकारस्वरूपोऽसि चिन्मात्रोऽसि निरङ्कुशः ।
आत्मन्येव स्थितोऽसि त्वं सर्वशून्योऽसि निश्चलः ॥ २.११ ॥
आनन्दोऽसि परोऽसि त्वमेकमेवाद्वितीयकः ।
शिद्धनानन्दरूपोऽसि परिपूर्णस्वरूपकः ॥ २.१२ ॥
सदसि त्वमभिज्ञोऽसि सोऽसि जानासि वीक्ष्यसि ।
सख्यिदानन्दरूपोऽसि वासुदेवोऽसि वै प्रभुः ॥ २.१३ ॥
अमृतोऽसि विभुश्चसि यञ्चलोस्थयलोऽसि ।
सर्वोऽसि सर्वलीनोऽसि शान्ताशान्तविवर्जितः ॥ २.१४ ॥
सत्तामात्रप्रकाशोऽसि सत्तासामान्यकोऽसि ।
नित्यसिद्धस्वरूपोऽसि सर्वसिद्धिविवर्जितः ॥ २.१५ ॥
ऋषामात्रविशून्योऽसि ष्यणुमात्रविवर्जितः ।
अस्तित्ववर्जितोऽसि त्वं नास्तित्वादिविवर्जितः ॥ २.१६ ॥
लक्ष्यलक्षणादीनोऽसि निर्विकारो निरामयः ।
सर्वनादान्तरोऽसि त्वं कलाकाष्ठादिवर्जितः ॥ २.१७ ॥
ब्रह्मविष्ण्वीशलीनोऽसि स्वस्वरूपं प्रपश्यसि ।
स्वस्वरूपावशेषोऽसि स्वानन्दाब्धौ निमज्जसि ॥ २.१८ ॥
स्वात्मराज्ये स्वमेवासि स्वयम्भावविवर्जितः ।
शिष्टपूर्णस्वरूपोऽसि स्वस्मात्किञ्चिन्नपश्यसि ॥ २.१९ ॥
स्वस्वरूपान्न यलसि स्वस्वरूपेण जृम्भसि ।

स्वस्वऋपादनन्योऽसि ल्यलमेवासि निश्चिनु ॥ २.२० ॥

एतं प्रपञ्चं यत्किञ्चिद्यद्यज्जगति विद्यते ।

दृश्यत्तु यं दृशुषं सर्वं शशविषाणवत् ॥ २.२१ ॥

लक्ष्यलक्षणाडीनत्वाद्युक्त्या निष्प्रतियोगिकम् ।

न मन्तव्यं यथायोग्यं लौकिकैस्त्वं विनिश्चिनु ॥ २.२२ ॥

निर्गुणं निर्मलं शान्तं ब्रह्मसप्रतियोगिकम् ।

शुद्धान्तःकरणज्ञेयं वेदोक्तं प्रकृतं फलु ॥ २.२३ ॥

आत्मस्त्वं सखिदानन्दलक्षणेर्लक्ष्यमद्रयम् ।

ब्रह्मैवास्मि न देहोऽयमिति चित्तेऽवधारय ॥ २.२४ ॥

देहोऽलमिति सङ्कल्पस्तदन्तःकरणं स्मृतम् ।

देहोऽलमिति सङ्कल्पो मडान् संसार उच्यते ॥ २.२५ ॥

देहोऽलमिति सङ्कल्पस्तद्बन्ध एति चोच्यते ।

देहोऽलमिति सङ्कल्पस्तद्गुणमिति चोच्यते ॥ २.२६ ॥

देहोऽलमिति यज्ञज्ञानं तदेव नरकं स्मृतम् ।

देहोऽलमिति सङ्कल्पो जगत्सर्वं समीर्यते ॥ २.२७ ॥

देहोऽलमिति सङ्कल्पो लृढयत्रन्धिरिरितः ।

देहोऽलमिति यज्ञज्ञानं तदसज्ञानमेव च ॥ २.२८ ॥

देहोऽलमिति यद्बुद्धिः सा चाविद्येति भाष्यते ।

देहोऽलमिति यज्ञज्ञानं तदेव द्वैतमुच्यते ॥ २.२९ ॥

देहोऽलमिति सङ्कल्पस्तस्यश्रवस्स श्रेय च ।

देहोऽलमिति यज्ञज्ञानं परिच्छिन्नमितीरितम् ॥ २.३० ॥

देहोऽलमिति सङ्कल्पो मडापापमिति स्फुटम् ।

देहोऽलमिति या बुद्धिस्तृष्णादोषामयः किल ॥ २.३१ ॥

यत्किञ्चिद्यद्यपि सङ्कल्पस्तापत्रयमितीरितम् ।

तस्य सर्वं मनुष्याणां मानसं हि निगद्यते ॥ २.३२ ॥

कामं क्रोधं भयं सर्वदुःखं विश्वं दोषं कालनानास्वरूपम् ।

यत्किञ्चेदं सर्वसङ्कल्पजातं तत्किञ्चेदं मानसं सोम्य विद्धि ॥ २.३३ ॥

मन अवेव जगत्सर्वं मन अवेव मडाश्चिपुः ।
 मन अवेव हि संसारो मन अवेव जगत्त्रयम् ॥ २.३४ ॥
 मन अवेव मडदुःखं मन अवेव जरादिकम् ।
 मन अवेव हि डालश्च मन अवेव मलं तथा ॥ २.३५ ॥
 मन अवेव हि सङ्कल्पो मन अवेव य ज्वकः ।
 मन अवेव हि चित्तं य मनोऽडङ्गार अवेव य ॥ २.३६ ॥
 मन अवेव मडान् बन्धो मनोऽन्तःकरणां य तत् ।
 मन अवेव हि भूमिश्च मन अवेव हि तज्जलम् ॥ २.३७ ॥
 मन अवेव हि तेजश्च मन अवेव मरुन्मडान् ।
 मन अवेव हि याकाशो मन अवेव हि शब्दकः ॥ २.३८ ॥
 स्पर्शरूपरसा गन्धः कोशाः पञ्च मनोभवाः ।
 जगत्स्वप्नसुषुप्त्यादि मनोभयमितीरितम् ॥ २.३९ ॥
 दिक्पाला वसवो रुद्रा आदित्याश्च मनोभयाः ।
 दृश्यं बन्धं द्रन्द्वाजतमज्ञानं मानसं स्मृतम् ॥ २.४० ॥
 सङ्कल्पमेव यत्किञ्चित्तन्नास्तीति निश्चिनु ।
 नास्ति नास्ति जगत्सर्वं गुरुशिष्यादिकं न हि ॥ २.४१ ॥
 व्यवहारदशायां हि गुरुशिष्यादिकं भवेत् ।
 परमार्थदशायां तत् कथं मुक्तौ प्रसिद्ध्यति ॥ २.४२ ॥
 मुक्त्यतीतदशायां य प्रोच्यते परमार्थता ।
 तथाप्यसत्यञ्जन्तृत्वान्मुक्तेरेवास्ति भुष्ययाः ॥ २.४३ ॥
 मनसा कल्पितं सर्वं मनसा परिपालितम् ।
 मनसा संस्मृतं तस्मान्मन अवास्ति कारणम् ॥ २.४४ ॥
 मनसा संस्मृतं सर्वं मनसैव य विस्मृतम् ।
 मनसा भावितं सर्वं मनसैव ह्यभावावितम् ॥ २.४५ ॥
 मनसा दूषितं सर्वं मनसैव य भूषितम् ।
 मनसा सुभवृत्तिस्थान्मनसा दुःखसञ्चयः ॥ २.४६ ॥
 तस्मात्सर्वनिदानं तन्मनस्सूक्ष्मं परात्मनि ।
 त्वयि सञ्चित्सुभाम्भोधौ कल्पितं विद्धि मायया ॥ २.४७ ॥

त्वदन्यस्य च सर्वस्य कल्पितत्वादभोधतः ।
 त्वमेव सर्वसाक्षी सन् स्वयं भासि निरन्तरम् ॥ २.४८ ॥
 तव बोधस्वरूपत्वात् त्वय्यबोधस्य का गतिः ।
 मन्दबुद्ध्या गतौ सत्यामपि नाशस्वयं भवेत् ॥ २.४९ ॥
 नित्यबोधस्वरूपस्त्वं ह्यबोधप्रतियोगिकः ।
 त्वयि तत्सन्नित्तं तमस्सूर्योदये यथा ॥ २.५० ॥
 ज्ञातृज्ञाने प्रकल्प्येते यत्र ज्ञेयेऽद्भये त्वयि ।
 तस्याभासस्वरूपत्वात् सर्वाधिष्ठानतोयिता ॥ २.५१ ॥
 मुमुक्षुभिश्च विज्ञेयास्स्वधर्मास्सख्यिदादयः ।
 सन्मयश्चिन्मयश्चात्मा तथानन्दमयो यतः ॥ २.५२ ॥
 शिद्रूपस्य तवात्मत्वाद्नात्मानस्त्वयिन्मयाः ।
 अनात्मनां विकारित्वान्निर्विकारस्त्वभिष्यसे ॥ २.५३ ॥
 विकारस्य समस्तस्याप्यविधाकल्पितत्वतः ।
 विलये निर्विकारस्त्वं विधावानवशिष्यसे ॥ २.५४ ॥
 भृङ्गं ब्रह्मावशेषो हि नाशः कल्पितवस्तुनः ।
 यच्छेषास्स्युरिमे सर्वे स शेषी नित्यतां व्रजेत् ॥ २.५५ ॥
 शेषस्य शेष्यन्यत्वं वास्तवं सर्वसम्भतम् ।
 शेषिणस्तु तवान्यत्वान्न शेषस्थास्ति नित्यता ॥ २.५६ ॥
 शेषिणश्शेषसापेक्षान्न स्वातन्त्र्येण शेषिता ।
 एति वक्तुं न शक्यं हि स्वमहिम्नि स्थितत्वतः ॥ २.५७ ॥
 स्वस्यैष महिमा सर्वव्यापकत्वादिलक्षणः ।
 सर्वश्रुत्यादि संसिद्धः का भीर्त्तयित युक्तिभिः ॥ २.५८ ॥
 व्याप्यसापेक्षता तस्य व्यापकस्येति चेच्छृणु ।
 व्याप्यानपेक्षं सिद्धिर्हि व्यापकस्य निजाश्रयात् ॥ २.५९ ॥
 व्याप्यस्यैव हि श्रुवस्य विकारापेक्षया तथा ।
 व्यापकापेक्षया य स्यात् स्थितिर्न व्यापकस्य तु ॥ २.६० ॥
 विकारालम्बनाभावात्स्वात्मलम्बनतयापि च ।

सर्वालम्बनता सिद्धा न स्वडानेश्च सङ्गतिः ॥ २.६१ ॥
 सर्वाधारस्य नाधारोऽपेक्ष्यतेपि क्वचिद्धिभोः ।
 स येदाधारसापेक्षो न सर्वाधारतां प्रजेत् ॥ २.६२ ॥
 सर्वाधारस्य य व्योम्नो यथाऽऽत्माधार ष्यते ।
 तथाऽऽत्मनोऽपि कश्चित्स्यादिति चेद्भाढ्मुच्यते ॥ २.६३ ॥
 आत्मैवात्मन आधार आत्मन्येवात्मनस्स्थितेः ।
 अनात्मनो यथाऽनात्मा कश्चिदेवास्ति याश्रयः ॥ २.६४ ॥
 आत्मनोऽपि तु नानात्वे स्यादनात्माविशेषता ।
 एति येनैष भेदो हि विकारावाश्रयो भवेत् ॥ २.६५ ॥
 यथा भवति देवस्य प्राण एवाश्रयः पुनः ।
 प्राणस्य याश्रयो देवस्तथाऽऽत्माऽनात्मनोरपि ॥ २.६६ ॥
 अन्योन्याश्रयता प्राप्ता तथा नाशो द्वयोरपि ।
 एति येद्भुक्तमेवैतदात्मा हि स्वाश्रयो मतः ॥ २.६७ ॥
 आश्रयाश्रयि वार्ता य व्यवहारे निगद्यते ।
 परमार्थदशायां तु स्वस्मादन्यत्र विद्यते ॥ २.६८ ॥
 आत्मनस्स्वगतो भेदो योस्मिन्नभ्युपगम्यते ।
 स किं नित्योऽस्त्यनित्यो वेत्येवं प्रश्ने तु कथ्यते ॥ २.६९ ॥
 लब्धात्मसम्यग्बोधस्य तव यावद्विदु स्थितिः ।
 तावत्तस्याविनाशित्वान्नित्य एवेति निर्णयः ॥ २.७० ॥
 पश्चादनित्यतायाश्च तव प्रष्टुरभावात् ।
 स्वभेदानित्यवार्ताया नावकाशोऽत्र विद्यते ॥ २.७१ ॥
 आत्मा स किं भवेद्द्रष्टा दृश्यो वा किन्तु दर्शनम् ।
 द्रष्टृत्वे सति श्रुवत्वात्संसारित्वं प्रसज्यते ॥ २.७२ ॥
 दृश्यत्वे तु घटादीनामिव स्याद्विषयात्मता ।
 दर्शनत्वे तु वृत्तित्वाज्जाज्यमेव प्रसज्यते ॥ २.७३ ॥
 असंसारी परात्माऽसौ स्वयं निर्विषयस्तथा ।
 चैतन्यरूप एत्येतद्व्यर्थमेवेति चेच्छृणु ॥ २.७४ ॥

द्रष्टृत्वं तस्य विद्ध्येवं श्रुवेशादीक्षितृत्वतः ।
 दृश्यत्वं य तथा विद्धि मुक्तैर्द्रष्टृत्वतस्त्वतः ॥ २.७५ ॥
 दर्शनत्वं य साक्षित्वाद्गूपत्वाच्च तस्य वै ।
 संसारित्वाद्यो दोषाः प्रसज्यन्ते न तत्र वै ॥ २.७६ ॥
 असंसारिणमात्मानं संसार्यात्मा यद्वि स्वयम् ।
 पश्येत्तदाक्षिरोगी सम्प्रपश्येच्च निरङ्कुशम् ॥ २.७७ ॥
 असम्भवानि सर्वाणि सम्भवेयुश्च वैदिकाः ।
 सिद्धान्ता नियमापेतास्स्वेच्छाव्याडारसम्भवात् ॥ २.७८ ॥
 एति येनैव दोषोऽस्ति संसारस्यापवादतः ।
 विशुद्धसत्त्वसम्पन्नस्संसारी निर्मलो हि सः ॥ २.७९ ॥
 यद्वि श्रुवस्य संसारस्त्वतस्सिद्धस्तथाऽभिलाः ।
 उक्तदोषाः प्रसज्येरन्नज्ञानाद्ध्यागतो न ते ॥ २.८० ॥
 श्रुवस्य यद्वि संसारो ब्रह्माणस्तदभावात् ।
 ब्रह्मात्मत्वोपदेशोऽयमयुक्त एति येच्छृणु ॥ २.८१ ॥
 उक्तश्रुवैकदेशस्य ह्यसंसारित्वमन्वडम् ।
 ततस्तत्त्वोपदेशोऽस्मिन् निदाघास्त्यनवधता ॥ २.८२ ॥
 तस्मात्सर्वगतं सत्यसुभ्रभोषैकलक्षणम् ।
 ब्रह्मास्मीति विजानीहि देवलं त्वमसंशयम् ॥ २.८३ ॥
 मुक्त्यै ज्ञेयं य तद्ब्रह्म सच्चिदानन्दलक्षणम् ।
 न त्वलक्षणमन्यत्स्यादिति योक्तं न विस्मर ॥ २.८४ ॥
 ॥ एति श्री गुरुज्ञानवासिष्ठे तत्त्वनारायणे
 ज्ञानकाण्डस्य प्रथमपादे यतुर्थोऽध्यायः श्रेयं
 श्री ऋभुगीता द्वितीयोऽध्यायः समाप्तः ॥

तृतीयोऽध्यायः

पुनर्ज्ञानं प्रवक्ष्यामि निदाघ शृणु सादरम् ।
 ब्रह्मणोऽति दृढत्वाद्दसङ्ख्यव्यमेव तत् ॥ ३.०१ ॥
 सर्वं चिन्मयं विद्धि सर्वं सच्चिन्मयं ततम् ।

सख्यिदानन्दमद्वैतं सख्यिदानन्दमव्ययम् ॥ ३.०२ ॥
सख्यिदानन्दमात्रं हि सख्यिदानन्दमन्यकम् ।
सख्यिदानन्दरूपोऽहं सख्यिदानन्दमेव षम् ॥ ३.०३ ॥
सख्यिदानन्दमेव त्वं सख्यिदानन्दकोऽस्यलम् ।
मनोबुद्धिरलङ्कारयित्तसङ्घातका अमी ॥ ३.०४ ॥
न त्वं नाहं न यान्यद्वा सर्वं ब्रह्मैव देवलम् ।
न वाक्यं न पदं वेदं नाक्षरं न जडं क्वचित् ॥ ३.०५ ॥
न मध्यं नादि नान्तं वा न सत्यं न निबन्धनम् ।
न द्रुपं न सुषुं भावं न माया प्रकृतिस्तथा ॥ ३.०६ ॥
न देहं न मुष्णं घ्राणं न जिह्वा न य तालुनी ।
न दन्तोष्ठौ ललाटे य निश्वासोऽस्थ्वास एव य ॥ ३.०७ ॥
न स्पेदमस्थिमासं य न रक्तं न य मूत्रकम् ।
न दूरं नान्तिकं नाहं नोदरं न किरीटकम् ॥ ३.०८ ॥
न उस्तपाद्यलनं न शास्त्रं न य शासनम् ।
न वेत्ता वेदनं वेद्यं न जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तयः ॥ ३.०९ ॥
तुर्थातीतं न मे किञ्चित्सर्वं सख्यिन्मयं ततम् ।
नाध्यात्मिकं नाधिभूतं नाधिदैवं न मायिकम् ॥ ३.१० ॥
न विश्वस्तैजसः प्राज्ञः विराट्सूत्रात्मकेश्वराः ।
न गमागमयेष्टा य न नष्टे न प्रयोजनम् ॥ ३.११ ॥
त्याज्यं ग्राह्यं न दूष्यं वा ल्यमेध्यं मेध्यकं तथा ।
न पीनं न कृशं क्लेदं न कालं देशभाषणम् ॥ ३.१२ ॥
न सर्वं न भयं चैतन्न वृक्षतृणपर्वताः ।
न ध्यानं योगसंसिद्धिर्नब्रह्मक्षत्रवैश्यकम् ॥ ३.१३ ॥
न पक्षी न मृगो नागी न लोभो मोह एव य ।
न मद्यो न य मात्सर्यं कामक्रोधाद्यस्तथा ॥ ३.१४ ॥
न स्त्रीशूद्रब्रिडालादि लक्ष्यभोज्यादिकं य यत् ।
न प्रौढीननास्तिक्यं न वार्तावसरोऽस्ति हि ॥ ३.१५ ॥

न लौकिको न लोको वा न व्यापारो न मूढता ।
 न भोक्ता भोजनं भोज्यं मातृमानं न मेयकम् ॥ ३.१६ ॥
 न शत्रुमित्रपुत्रादि न माता न पिता स्वसा ।
 न जन्म न मृतिर्वृद्धिर्न देहोऽलमिति भ्रमः ॥ ३.१७ ॥
 न शून्यं नापि याशून्यं नान्तःकरणसंस्मृतिः ।
 न रात्रिर्नदिवानक्तं न ब्रह्मा न उरिश्शिवः ॥ ३.१८ ॥
 न वारपक्षमासादि वत्सरं न य यज्यलम् ।
 न ब्रह्मलोको वैकुण्ठो न कैलासो न यान्यकः ॥ ३.१९ ॥
 न स्वर्गो न य देवेन्द्रो नाग्निर्लोको न याज्ञिकः ।
 न यमो न यमलोको वा न लोका लोकपालकाः ॥ ३.२० ॥
 न भूर्भुवस्स्वस्त्रैलोक्यं न पाताणं न भूतलम् ।
 नाविद्या न य विद्या य न माया प्रकृतिर्न य ॥ ३.२१ ॥
 न स्थिरं क्षणिकं नाशो न गतिर्न य धावनम् ।
 न ध्यातव्यं न मे स्नानं न मन्त्रो न जपः क्वचित् ॥ ३.२२ ॥
 न पदार्थं न पूजार्थं नाभिषेकं न यार्थनम् ।
 न पुष्पं न फलं पत्रं गन्धपुष्पादिधूपकम् ॥ ३.२३ ॥
 न स्तोत्रं न नमस्कारो न प्रदक्षिणामण्डपि ।
 न प्रार्थना पृथग्भावो न उविर्नास्ति वन्दनम् ॥ ३.२४ ॥
 न लोभो न य कर्माणि न दुर्वाक्यं सुभाषणम् ।
 न गायत्री न वा सन्धिर्न मनस्यं न द्युःस्थितिः ॥ ३.२५ ॥
 न दुराशा न दृष्टात्मा न यादालो न पौलसः ।
 न दृस्सलं दुरालापं न किरातो न कैतवम् ॥ ३.२६ ॥
 न पक्षपातं पक्षं वा न विभूषणतस्करौ ।
 न य उम्भो ऽम्भिको वा न लीनो नाधिको नरः ॥ ३.२७ ॥
 नैकं द्वयं त्रयं तुर्यं न भडत्वं न याल्यता ।
 न पूर्णं न परिच्छिन्नं न काशी न प्रतं तपः ॥ ३.२८ ॥
 न गोत्रं न कुलं सूत्रं न विभुत्वं न शून्यता ।
 न स्त्रीर्न योषित्रो वृद्धा न कन्या न वितन्तुका ॥ ३.२९ ॥

न सूतकं न जातं वा नान्तर्भुषसुविभ्रमः ।
 न मखावाङ्मयमैक्यं वा नाणिमादिदिविभूतयः ॥ ३.३० ॥
 अवेवं सलक्षणां ब्रह्म व्यतिरेकमुभेन वै ।
 निदाघ त्वं विजानीहि ब्रह्मेतरनिषेधतः ॥ ३.३१ ॥
 ब्रह्मणः प्रकृतस्यात्र द्विविधं प्रतिपादनम् ।
 असन्निषेधरूपं सद्भिधिरूपं च तत्र तु ॥ ३.३२ ॥
 आत्मा निषेधरूपेण तुभ्यं सम्प्रतिपादितः ।
 अथाद्य विधिरूपेण शृणु सम्प्रतिपाद्यते ॥ ३.३३ ॥
 सर्वं चैतन्यमात्रत्वात्सर्वदोषस्सदा न हि ।
 सर्वं सन्मात्ररूपत्वात्सख्यिदानन्दरूपकम् ॥ ३.३४ ॥
 ब्रह्मैव सर्वं नान्योऽस्मि तददं तददं तथा ।
 तदेवाहं तदेवाहं ब्रह्मैवाहं सनातनम् ॥ ३.३५ ॥
 ब्रह्मैवाहं न संसारी ब्रह्मैवाहं न मे मनः ।
 ब्रह्मैवाहं न मे सिद्धिर्ब्रह्मैवाहं न येन्द्रियम् ॥ ३.३६ ॥
 ब्रह्मैवाहं न देहोऽहं ब्रह्मैवाहं न गोचरः ।
 ब्रह्मैवाहं न ज्वोऽहं ब्रह्मैवाहं न भेदभूः ॥ ३.३७ ॥
 ब्रह्मैवाहं जडो नाहमहं ब्रह्म न मे मृतिः ।
 ब्रह्मैवाहं न य प्राणो ब्रह्मैवाहं परात्परम् ॥ ३.३८ ॥
 इहं ब्रह्म परं ब्रह्म सत्यं ब्रह्म प्रभुर्हि सः ।
 कालो ब्रह्म कला ब्रह्म सुषुं ब्रह्म स्वयम्भ्रमम् ॥ ३.३९ ॥
 अेकं ब्रह्म द्वयं ब्रह्म मोडो ब्रह्म शमादिकम् ।
 दोषो ब्रह्म गुणो ब्रह्म दिशश्शान्तिर्विभुः प्रभुः ॥ ३.४० ॥
 लोका ब्रह्म गुरुर्ब्रह्म शिष्यो ब्रह्म सदाशिवः ।
 पूर्वं ब्रह्म परं ब्रह्म शुद्धं ब्रह्म शुभाशुभम् ॥ ३.४१ ॥
 ज्व अवे सदा ब्रह्म सख्यिदानन्दमस्यहम् ।
 सर्वं ब्रह्ममयं प्रोक्तं सर्वं ब्रह्ममयं जगत् ॥ ३.४२ ॥
 स्वयं ब्रह्म न सन्देहः स्वस्मादन्यत्र किञ्चन ।

सर्वमात्मैव शुद्धात्मा सर्वं चिन्मात्रमव्ययम् ॥ ३.४३ ॥
 नित्यनिर्मलरूपात्मा ह्यात्मनोऽन्यत्र किञ्चन ।
 अणुमात्रलसद्रूपमणुमात्रमिदं जगत् ॥ ३.४४ ॥
 अणुमात्रं शरीरं वा ह्यणुमात्रमसत्यकम् ।
 अणुमात्रं मनश्चित्तमणुमत्राप्यलङ्कृतिः ॥ ३.४५ ॥
 अणुमात्रा य बुद्धिश्च ह्यणुमात्रोऽपि ज्वलकम् ।
 अणुमात्रमिदं चित्तं सर्वमप्यणुमात्रकम् ॥ ३.४६ ॥
 ब्रह्मैव सर्वं चिन्मात्रं ब्रह्ममात्रं जगत्त्रयम् ।
 आनन्दं परमानन्दमन्यत्किञ्चिन्न किञ्चन ॥ ३.४७ ॥
 चैतन्यमात्रमोङ्कारं ब्रह्मैव भवति स्वयम् ।
 अलमेव जगत्सर्वमलमेव परम्पदम् ॥ ३.४८ ॥
 अलमेव गुणातीतोऽस्म्यलमेव परात्परः ।
 अलमेव परम्ब्रह्म ह्यलमेव गुरोर्गुरुः ॥ ३.४९ ॥
 अलमेवाभिलाषारोऽस्म्यलमेव सुभात्सुषुम् ।
 आत्मनोऽन्यज्जगन्नास्ति ह्यात्मनोऽन्यत्सुषुं न य ॥ ३.५० ॥
 आत्मनोऽन्या गतिर्नास्ति सर्वमात्ममयं जगत् ।
 आत्मनोऽन्यत्र हि क्वापि आत्मनोऽन्यत्पुं न हि ॥ ३.५१ ॥
 आत्मनोऽन्यत्पुं नास्ति सर्वमात्ममयं जगत् ।
 ब्रह्ममात्रमिदं सर्वं ब्रह्ममात्रमसन्न हि ॥ ३.५२ ॥
 ब्रह्ममात्रमिदं सर्वं स्वयं ब्रह्मैव केवलम् ।
 ब्रह्ममात्रं प्रतं सर्वं ब्रह्ममात्रं रसं सुषुम् ॥ ३.५३ ॥
 ब्रह्ममात्रं विद्याकाशं सखिदानन्दमद्वयम् ।
 ब्रह्मणोऽन्यतरं नास्ति ब्रह्मणोऽन्यत्र किञ्चन ॥ ३.५४ ॥
 ब्रह्मणोऽन्यदलं नास्ति ब्रह्मणोऽन्यत्कलं न हि ।
 ब्रह्मणोऽन्यत्पदं नास्ति ब्रह्मणोऽन्यत्पदं न हि ॥ ३.५५ ॥
 ब्रह्मणोऽन्यद्गुरुर्नास्ति ब्रह्मणोऽन्यदसद्गुरुः ।
 ब्रह्मणोऽन्यन्नथाद्यन्ता त्वत्तेदं तेन हि क्वचित् ॥ ३.५६ ॥

स्वयं ब्रह्मात्मकं विद्धि स्वस्मादन्यत्रकिञ्चन ।
 यत्किञ्चिद्दृश्यते लोके यत्किञ्चिद्ब्रह्माष्यते जनैः ॥ ३.५७ ॥
 यत्किञ्चिद्विद्यते नित्यं यत्किञ्चिद्गम्यते जनैः ।
 यत्किञ्चिद्ब्रह्मज्यते क्वापि तत्सर्वमसद्येव हि ॥ ३.५८ ॥
 कर्तृभेदं क्रियाभेदं गुणभेदं रसादिकम् ।
 लिङ्गभेदमिदं सर्वमसद्येव सदा सुषुम् ॥ ३.५९ ॥
 कालभेदं देशभेदं वस्तुभेदं जयाजयम् ।
 यद्यद्भेदं यत् तत्सर्वमसद्येव हि केवलम् ॥ ३.६० ॥
 असदन्तःकरणमसद्येवेन्द्रियादिकम् ।
 असत्प्राणार्थादिकं सर्वं सङ्घातमसदात्मकम् ॥ ३.६१ ॥
 असत्यं पञ्चकोशाभ्यमसत्याः पञ्चदेवताः ।
 असत्यं षड्विकारादि ज्यसत्यमखिवर्गकम् ॥ ३.६२ ॥
 असत्यष्षडुतुश्चैव ज्यसत्यष्षडुसस्सदा ।
 सप्तर्षयोप्यसत्यास्तोप्यसत्यास्सप्तसागराः ॥ ३.६३ ॥
 सख्यिदानन्दमात्रोऽलभनुत्पन्नमिदं जगत् ।
 आत्मैवाहं परं सत्यो नान्यास्संसारदृष्टयः ॥ ३.६४ ॥
 सत्यमानन्दरूपोऽहं सिद्धनानन्दविग्रहः ।
 अहमेव परानन्दोऽस्यलभेव परात्परः ॥ ३.६५ ॥
 ज्ञानाकारमिदं सर्वं ज्ञानानन्दोऽहमद्भयः ।
 ज्ञानप्रकाशरूपोऽहं ज्ञानानन्दैकविग्रहः ॥ ३.६६ ॥
 येन ज्ञातमिदं ज्ञानमज्ञानध्वान्तनाशकः ।
 ज्ञानेनाज्ञाननाशेन स हि ज्ञानी समीर्यते ॥ ३.६७ ॥
 ज्ञानं यथा द्विधा प्रोक्तं स्वरूपं वृत्तिरित्यपि ।
 अज्ञानं यत् तथा विद्धि मूलं यत् प्रतिबन्धकम् ॥ ३.६८ ॥
 यथा ज्ञानं विना लोके किञ्चिदेव न सिद्ध्यति ।
 तथा ज्ञानं विना लोके क्वचिन्मुक्तिर्न सिद्ध्यति ॥ ३.६९ ॥
 ज्ञानद्वयं तथाऽज्ञानद्वयमप्यत्र वर्ष्मणि ।
 सर्वदा भ्रान्तिं ज्ञानं ज्ञानान्नोक्तिदर्शनात् ॥ ३.७० ॥

ज्ञानस्य क्व तिरोभावो ज्ञानस्याविर्भवस्तथा ।
 दृष्टस्सर्वत्र लोकेऽस्मिन् दुर्लभो हि विपर्ययः ॥ ३.७१ ॥
 ज्ञानं सर्वान्तरं भाति कूटस्थात्मस्वरूपकम् ।
 प्रज्ञामात्रमिदं सूक्ष्मं कोऽपि जनाति पुण्यकृत् ॥ ३.७२ ॥
 प्रज्ञायां कल्पितां प्रज्ञां प्रज्ञयैव विहाय यः ।
 प्रज्ञामात्रेण सन्तिष्ठेत् स प्रज्ञावानितीर्यते ॥ ३.७३ ॥
 बहिःप्रज्ञां सद्योत्सृज्याप्यन्तःप्रज्ञां य यो बुधः ।
 कयापि प्रज्ञयोपेतः प्रज्ञावानिति कथ्यते ॥ ३.७४ ॥
 प्रज्ञैव यस्य नेत्रं स्यात् प्रज्ञैव श्रोत्रमिन्द्रियम् ।
 अन्यथ्य सर्वं प्रज्ञैव स प्राज्ञः पुरुषोत्तमः ॥ ३.७५ ॥
 प्रज्ञया जायते सर्वं प्रज्ञया पात्यतेऽपिलम् ।
 प्रज्ञया क्षीयते सर्वं तस्मात्प्रज्ञां समाश्रय ॥ ३.७६ ॥
 प्रज्ञाडीनमसत्सर्वं प्रज्ञाडीनं जडं भवतु ।
 प्रज्ञाडीनं सदा दुःखं तस्मात्प्रज्ञां समाश्रय ॥ ३.७७ ॥
 न विना प्रज्ञया पुण्यं न लोकः प्रज्ञया विना ।
 विना न प्रज्ञयाऽभीष्टं तस्मात्प्रज्ञां समाश्रय ॥ ३.७८ ॥
 सुसूक्ष्मया धिया प्रज्ञामिमां तां ज्ञामिसंज्ञिकाम् ।
 ज्ञात्वा भवभवान्मुक्तो निर्गुणब्रह्मरूपिणीम् ॥ ३.७९ ॥
 जाग्रदाद्यास्ववस्थासु या ज्ञामिस्त्रिसृषु स्वयम् ।
 आभासतोऽप्यनुस्थूता ज्ञामिस्सा निर्मला स्वतः ॥ ३.८० ॥
 ज्ञामिस्सा साक्षिणी नित्या तुर्या सर्वश्रुतीरिता ।
 विषयज्ञामिसन्त्यागात् ज्ञायते विबुधैस्स्वतः ॥ ३.८१ ॥
 ज्ञामिरेव परम्ब्रह्म ज्ञामिरेव परं पदम् ।
 ज्ञामिरेव परो मोक्षो ज्ञामिरेव परं सुभम् ॥ ३.८२ ॥
 ज्ञामिरेव परायार्थो ज्ञामिरेव परामृतम् ।
 ज्ञामिरेव परातृमिर्ज्ञामिरेव परागतिः ॥ ३.८३ ॥
 तस्मात्ज्ञामिं समाश्रित्य विज्ञामिधिषणां त्यज ।

अज्ञामेर्दुःखतेतुत्वात्सुभार्यां ज्ञानिमाश्रय ॥ ३.८४ ॥
 अज्ञानिविषयो ज्ञवः कूटस्थो ज्ञानिगोचरः ।
 उयोपादेयता सिद्धा धर्माधर्मित्वतस्तयोः ॥ ३.८५ ॥
 अलम्प्रत्ययशब्दाभ्यां विज्ञेयो ज्ञवसंज्ञकः ।
 अस्मत्प्रत्ययशब्दाभ्यां ज्ञेयो कूटस्थसंज्ञकः ॥ ३.८६ ॥
 यदलं प्रत्ययी ज्ञवस्तदुष्मत्प्रत्ययी य सः ।
 त्वमलं शब्दयोरैक्यात्तत्साक्षी प्रत्यगाह्वयः ॥ ३.८७ ॥
 अस्मत्प्रत्ययिनं साक्षियैतन्यात्मकमद्भयम् ।
 कूटस्थं प्रत्यगात्मानं साक्षाद्विषयिणं परम् ॥ ३.८८ ॥
 जडि ज्ञात्वा तदन्यं त्वमलम्प्रत्ययिनं बलिः ।
 साक्ष्यं ज्ञवं सिदाभासं पराज्यं विषयं स्वतः ॥ ३.८९ ॥
 दृग्दृश्यभूतयोरत्र ज्ञवात्मप्रत्यगात्मनोः ।
 विवेकेन परं सौम्यं निदाघ व्रज सन्ततम् ॥ ३.९० ॥
 ॥ इति श्री गुरुज्ञानवासिष्ठे तत्त्वनारायणे
 ज्ञानकाण्डस्य प्रथमपादे पञ्चमोऽध्यायः अथ
 श्री ऋभुगीता तृतीयोऽध्यायः समाप्तः ॥

चतुर्थोऽध्यायः

पुनर्ज्ञानं प्रवक्ष्यामि जगदादि विलक्षणम् ।
 तुरीयब्रह्मरूपं तद्यज्ञात्वा मोक्षसेऽशुभात् ॥ ४.०१ ॥
 उर्णानाभिर्यथा तन्तून् सृजते संदरत्यपि ।
 जगत्स्वप्ने तथा ज्ञवो गच्छत्यागच्छते पुनः ॥ ४.०२ ॥
 नेत्रे जागरितं विधात्कण्ठे स्वप्ने समाविशेत् ।
 सुषुप्तं लृद्यस्थं तु तुरीयं मूर्ध्नि संस्थितम् ॥ ४.०३ ॥
 यतो वयो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सल ।
 आनन्दमेतज्ज्ञवस्य यज्ञात्वा मुच्यते बुधः ॥ ४.०४ ॥
 सर्वव्यापिनमात्मानं क्षीरे सर्पिरिवार्पितम् ।
 आत्मविद्या तपोमूलं तद्ब्रह्मोपनिषत्पदम् ॥ ४.०५ ॥

श्री गुरुमूर्तिः ।

ऋभुः प्रोक्तमिदं श्रुत्वा निदाघस्संशयाकुलः ।

पप्रच्छ सदुरुं शान्तं सावधानेन येतसा ॥ ४.०६ ॥

निदाघः ।

भगवन् भवता पूर्वं यतो वाय इति श्रुतेः ।

आनन्दो ब्रह्मणः प्रोक्तो ज्वस्य त्वधुनोच्यते ॥ ४.०७ ॥

आनन्दमयसंज्ञस्य ज्वस्योक्तश्च यद्यपि ।

श्रुतौ तथापि डेयत्वान्न तदीयो भवेद्धि सः ॥ ४.०८ ॥

नावात्मनसगम्यत्वं ज्वस्य जलु युज्यते ।

नानन्दस्य च वेद्यत्ववचनाद्ब्रह्मणो हि तत् ॥ ४.०९ ॥

अेवं पृष्टो मुनिश्चेष्टो निदाघेन मडात्मना ।

ऋभुः प्रोवाच सर्वज्ञो ब्रह्मन् सस्मितमादरात् ॥ ४.१० ॥

ब्रह्मोक्तं ज्वशब्देन ज्यवात्मनसगोचरम् ।

भोक्षातीतदशायां यज्ज्वस्तद्ब्रह्मतां प्रजेत् ॥ ४.११ ॥

पूर्वोत्तरविरोधो वा मद्भाक्ष्येषु न तद्भवेत् ।

श्रुत्यर्थस्योपरोधो वा सम्यगालोच्य निश्चिनु ॥ ४.१२ ॥

उपसङ्गमितव्यो यदानन्दमय उच्यते ।

वेद्यत्वं तस्य चासिद्धं पुच्छस्याविषयत्वतः ॥ ४.१३ ॥

तस्मात्स्वयं सदापूर्णाः पञ्चमस्य विकारिणः ।

आत्मस्थानीय आनन्द एव वेद्य इति स्थितिः ॥ ४.१४ ॥

भृगवे वरुणेनैवं तैत्तिरीयाभिदश्रुतौ ।

पञ्चमस्य विकारित्वं न प्रोक्तमिति येच्छृणु ॥ ४.१५ ॥

मयट्प्रयोगाभावेन डेतुना निर्विकारता ।

न शङ्क्या पूर्वपर्यायेष्वन्नादिष्वप्यदर्शनात् ॥ ४.१६ ॥

अतश्चष्टं परम्ब्रह्म पञ्चमेनोपलक्षितम् ।

निर्गुणं भृगवे पित्रा प्रोक्तमित्यवधारय ॥ ४.१७ ॥

प्रायुर्यार्थकतायां तु मयटो निर्विकारिणः ।

सख्यिदानन्दरूपस्य ब्रह्मणो वेधता भवेत् ॥ ४.१८ ॥
शाश्वतरत्वाभिधानेन पूर्वानन्दमयस्य तु ।
विकारित्वं पुनस्स्यष्टमुपसङ्कमणेन च ॥ ४.१९ ॥
नानुर्कषश्च पुच्छस्य पूर्वपूर्वस्य दृश्यते ।
उत्तरोत्तरकोशे प्राक्तत्तदात्मानुर्कषणात् ॥ ४.२० ॥
उपसङ्कमणं योक्तं मयऽन्तस्य केवलम् ।
आनन्दस्य ततोऽन्यस्य न परात्मतया भवतु ॥ ४.२१ ॥
ब्रह्मवित्परमाप्नोतीत्यादौ द्वैविध्यमीरितम् ।
यत्तत्सङ्गपाठपाठ्यां ब्रह्मणोऽन्ते य निश्चिनु ॥ ४.२२ ॥
आत्मस्थानीयचिद्रूपानन्दब्रह्मविद्यो मुने ।
प्रारब्धान्ते पुच्छभूताऽङ्गुपब्रह्मासिस्थिते ॥ ४.२३ ॥
प्रतिष्ठाशब्दगम्यत्वात्सर्वशेषित्वतोऽपि य ।
शास्त्रस्याङ्गुपवद्ब्रह्मप्राधान्यं यद्यपि स्थितम् ॥ ४.२४ ॥
तथापि वेधताऽभावाद्दङ्गुपस्य मुमुक्षुभिः ।
आनन्दरूपवद्ब्रह्मप्राधान्यं भुष्यमिष्यते ॥ ४.२५ ॥
मोदप्रमोदयोश्चैवं सति वेधत्वमापतेत् ।
एति येनैष दोषोऽस्ति तयोर्ब्रह्मांशता यतः ॥ ४.२६ ॥
ब्रह्मणस्त्वगते भेदे नित्यसिद्धे मुमुक्षुवः ।
उपेक्षितुं समर्थाः स्युर्निर्दाघ कथमत्र ते ॥ ४.२७ ॥
स्थूलार्थदर्शिनो ये वै शुष्काद्रैतसमाश्रयाः ।
तेषां सावयवत्वाद्दि दोषस्स्फुरतु येतसि ॥ ४.२८ ॥
न तावता त्रिपाञ्चत्याधनुरोधेन निश्चितम् ।
स्वभेदं विदुषां किञ्चिच्छिद्यते मुक्तजन्मनाम् ॥ ४.२९ ॥
सूक्ष्मबुद्ध्या विचरे हि स्वात्मभेदः प्रकाशते ।
अत्यन्ताभेदवार्तायां पुच्छगायां इलं किमु ॥ ४.३० ॥
अते कोशा हि पञ्चैव तिस्रोऽवस्थास्समीरिताः ।
जाग्रदाद्याः कमेणैतद्भेदं य शृणु सादरम् ॥ ४.३१ ॥

आधा जागरिताऽवस्था द्वितीया स्वप्नसंज्ञिका ।
 तृतीया सुमिदृषान्या तुरीया चित्सुभात्मिका ॥ ४.३२ ॥
 आधाभिमानी विश्वाभ्यो द्वितीयस्तैजसस्मृतः ।
 तृतीयः प्राज्ञा अतेभ्यो कूटस्थ एतरः प्रभुः ॥ ४.३३ ॥
 बहिःप्रज्ञो विभुर्विश्वो ज्यन्तःप्रज्ञस्तु तैजसः ।
 धनप्रज्ञस्तथा प्राज्ञा एक एव त्रिधा स्थितः ॥ ४.३४ ॥
 दक्षिणाक्षिमुषे विश्वो मनस्यतन्तस्तु तैजसः ।
 आकाशे य इदं प्राज्ञास्त्रिधा देहे व्यवस्थितः ॥ ४.३५ ॥
 विश्वो हि स्थूलभुङ्गित्यं तैजसः प्रविविक्तभुङ्क् ।
 आनन्दभुक्तथा प्राज्ञास्त्रिधा भोगं निबोध य ॥ ४.३६ ॥
 स्थूलं तर्पयते विश्वं प्रविविक्तं तु तैजसम् ।
 आनन्दश्च तथा प्राज्ञं त्रिधा तृप्तिं निबोध य ॥ ४.३७ ॥
 त्रिषु धामसु यद्भोज्यं भोक्ता यश्च प्रकीर्तितः ।
 वेदैतद्भुज्यं यस्तु स भुञ्जानो न लिप्यते ॥ ४.३८ ॥
 प्रभवस्सर्वभावानां सतामिति विनिश्चयः ।
 सर्वं जनयति प्राज्ञश्चेतोऽशून्युरुषः पृथक् ॥ ४.३९ ॥
 विभूतिं प्रसवन्त्वन्ये मन्यन्ते सृष्टिचिन्तकाः ।
 स्वप्नमायास्वप्नेति सृष्टिरन्यैर्विकल्पिता ॥ ४.४० ॥
 छच्छामात्रं प्रभोस्सृष्टिरिति सृष्टौ विनिश्चिताः ।
 कालात्प्रसूतिं भूतानां मन्यन्ते कालचिन्तकाः ॥ ४.४१ ॥
 भोगार्थं सृष्टिरित्यन्ये क्रीडार्थमिति यापरे ।
 देवस्यैष स्वभावोऽयमात्मकामस्य का स्पृहा ॥ ४.४२ ॥
 आत्मकामस्य देवस्य तुर्यस्थोक्तस्य सुप्रत ।
 स्वप्नं प्रोच्यते सम्यङ्निदाघ शृणु तत्त्वतः ॥ ४.४३ ॥
 नान्तःप्रज्ञं बहिःप्रज्ञं न प्रज्ञं नोभयात्मकम् ।
 न प्रज्ञानधनं प्रज्ञं नाप्रज्ञं न य केवलम् ॥ ४.४४ ॥
 एतन्त्वे न तद्ग्राह्यमदृश्यं याप्यलक्षणम् ।
 अचिन्त्याव्यवहार्यं याव्यपदेशं पृथक्तथा ॥ ४.४५ ॥

अेकात्मप्रत्ययं सारं प्रपञ्चोपशमं शिवम् ।
 शान्तं यतुर्थमद्वैतं मन्यन्ते ब्रह्मवादिनः ॥ ४.४६ ॥
 स आत्मा स हि विज्ञेयः सर्वैरपि भुमुक्षुभिः ।
 तुर्यात्मज्ञानहीनानां न मुक्तिस्थात्कदाचन ॥ ४.४७ ॥
 निवृत्तेस्सर्वदुःखानामीशानः प्रभुस्त्वयः ।
 अद्वैतस्सर्वभावानां देवस्तुर्यो विभुस्स्मृतः ॥ ४.४८ ॥
 कार्यकारणबद्धौ ताविध्येते विश्वतैजसौ ।
 प्राज्ञः कारणबद्धस्तु द्वौ तौ तुर्ये न सिद्ध्यतः ॥ ४.४९ ॥
 नात्मानं न परं यैव न सत्यं नापि यानृतम् ।
 प्राज्ञः किञ्च न संवेत्ति तुर्यं तत्सर्वदृक्सदा ॥ ४.५० ॥
 द्वैतस्याग्रहणं तुल्यमुभयोः प्राज्ञतुर्ययोः ।
 बीजनिद्रायुतः प्राज्ञस्सा य तुर्ये न विद्यते ॥ ४.५१ ॥
 स्वप्ननिद्रायुतावाधौ प्राज्ञस्त्वस्वप्ननिद्रया ।
 न निद्रां नैव य स्वप्नं तुर्ये पश्यन्ति निश्चिताः ॥ ४.५२ ॥
 अन्यथा गृह्यतस्वप्नो निद्रातत्त्वमजानतः ।
 विपर्यासे तयोः क्षीणो तुरीयं पदमश्रुते ॥ ४.५३ ॥
 अनादिमायया सुप्तो यदा जिवः प्रबुध्यते ।
 अजमद्वैतमस्वप्नमनिद्रं बुध्यते तदा ॥ ४.५४ ॥
 प्रपञ्चो यदि विद्येत निवर्तेत न संशयः ।
 मायामात्रमिदं द्वैतमद्वैतं परमार्थतः ॥ ४.५५ ॥
 विकल्पो विनिवर्तेत कल्पितो यदि केनचित् ।
 उपदेशाद्यं वाद्यो ज्ञाते द्वैतं न विद्यते ॥ ४.५६ ॥

निदाधः ।

भगवन् कथमद्वैतं ब्रह्मद्वैविध्यवादिनः ।
 भवतोऽभिमतं तत्र संशयो मे भवत्यलम् ॥ ४.५७ ॥

ऋभुः ।

द्वैतप्रपञ्चशून्येऽस्मिन् निर्गुणे पूर्णचिद्धने ।

याज्ञवल्क्येन गाऽर्थे तत्रत्वं प्रष्टुमिडाडसि ॥ ४.७१ ॥

तस्मात् तुरीयं सद्ब्रह्म योगवृत्तैव लक्षाद्वैः ।

सख्यिदानन्दपूर्वैस्त्वं मद्दुक्तं विद्धि मुक्तये ॥ ४.७२ ॥

जाग्रत्यन्नभयं कोशं स्थूलदेहं च विद्धि वै ।

स्वप्ने प्राणमनोज्ञानमयास्सूक्ष्मवपुस्ततः ॥ ४.७३ ॥

सुषुप्तौ कारणं देहमानन्दमयकोशकम् ।

तुरीये त्वशरीरं तख्यिद्रूपं कोशवर्जितम् ॥ ४.७४ ॥

स एव मायापरिमोडितात्मा शरीरमास्थाय करोति सर्वम् ।

यः स्त्र्यन्नपानादि विचित्रभोगैस्स एव जाग्रत्परितृप्तिमेति ॥ ४.७५ ॥

स्वप्नेऽपि ज्वस्सुषुप्तदुःखभोक्ता स्वमायया कल्पितविश्वलोके ।

सुषुप्तिकाले सकले विलीने तमोऽभिभूतस्सुषुप्तपमेति ॥ ४.७६ ॥

पुनश्च जन्मान्तरकर्मयोगात्स एव ज्वस्स्वपिति प्रबुद्धः ।

पुरत्रये क्रीडति यस्तु ज्वस्ततस्तु जातं सकलं विचित्रम् ॥ ४.७७ ॥

आधारमानन्दमभाऽडभोधं यस्मिन् लयं याति पुरत्रयं च ।

यत्सर्ववेदान्तरदस्यतत्त्वं यत्पूर्णाचैतन्यनिजस्वरूपम् ॥ ४.७८ ॥

अेतस्माज्जायते प्राणो मनस्सर्वेन्द्रियाणि च ।

भं वायुज्योतिरापश्च पृथ्वी सर्वस्य धारिणी ॥ ४.७९ ॥

यत्परम्ब्रह्म सर्वात्मा विश्वस्थायतनं भडत् ।

सूक्ष्मात्सूक्ष्मतरं नित्यं तत्त्वमेव त्वमेव तत् ॥ ४.८० ॥

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्यादिप्रपञ्चं यत्प्रकाशते ।

तद्ब्रह्माडमितिज्ञात्वा सर्वबन्धैः प्रमुच्यते ॥ ४.८१ ॥

त्रिषु धामसु यद्भोज्यं भोक्ता भोगश्च यद्भवैत् ।

तेभ्यो विलक्षाणस्साक्षी त्रिन्मात्रोऽहं सदाशिवः ॥ ४.८२ ॥

मथ्येव सकलं जातं मयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ।

मयि सर्वं लयं याति तद्ब्रह्माद्भयमस्म्यडम् ॥ ४.८३ ॥

अणोरण्णियानडमेव तद्ब्रह्मडानडं विश्वमिदं विचित्रम् ।

पुरतनोऽहं पुरुषोऽहमीशो हिरण्मयोऽहं शिवरूपमस्मि ॥ ४.८४ ॥

अपाणिपादोऽलमचिन्त्यशक्तिः पश्याम्ययक्षुश्च शृणोम्यकर्णः ।
अलं विजानामि विविक्तरूपो न यास्ति वेत्ता मम चित्सदाऽलम् ॥ ४.८५ ॥
वेदैरनेकैरलमेव वेद्यो वेदान्तकृद्वेदविदेव याऽलम् ।
न पुण्यपापे मम नास्ति नाशो न जन्मदेहेन्द्रियबुद्धिरस्ति ॥ ४.८६ ॥
न भूमिरापो मम वह्निरस्ति न यानिवो मेऽस्ति न याम्भरं य ।
अेवं विदित्वा परमार्थरूपं गुडाशयं निष्कणमद्वितीयम् ॥ ४.८७ ॥
अपाण्डमाद्यन्तविडीनमेकं तेजोमयानन्दधनस्वरूपम् ।
समस्तसाक्षिं सदसद्विडीनं प्रयाति शुद्धं परमार्थतत्त्वम् ॥ ४.८८ ॥

श्री गुरुमूर्तिः ।

अेवं श्रुत्वा निदाघस्स ऋभुवङ्गत्राधेदार्थतः ।
ब्रह्मैवाऽलमिति ज्ञात्वा कृतकृत्योऽलवद्विधे ॥ ४.८९ ॥
यतस्त्वं य परात्मानं श्रुतवानसि मन्मुष्पात् ।
त्वं य धन्यः पुनः पृच्छ श्रोतव्यान्तरमस्ति येत् ॥ ४.९० ॥
॥ षति श्रीगुरुज्ञानवासिष्ठे तत्त्वनारायणे
ज्ञानकाण्डस्य प्रथमपादे षष्ठोऽध्यायः अेवं
श्री ऋभुगीताभ्योऽयं ग्रन्थस्समाप्तः ॥

॥ ॐ तत्सत् ॥

From a book in Telugu Script published by
V.Ramaswami Sastrulu and Sons, Madras.

Encoded and proofread by D.V.N.Sarma

Proofread by D.V.N.Sarma and PSA Easwaran

—
RibhugItA from Gurujnanavasishtha
pdf was typeset on December 30, 2022
—

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

